

Arrest

nr. 149 838 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en B.G., een vrouw met de Poolse nationaliteit, legden op 30 maart 2009 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 24 september 2014 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met B.G., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 17 maart 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om

het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 24 maart 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.09.2014 werd ingediend door:

*Naam: [K.]
Voornaam: [A.]
Nationaliteit: Pakistan
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Gelet dat in het kader van de eerdere visumaanvraag dd. 04.11.2010 vanwege twee kinderen van betrokkene, een huwelijksakte werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op 19.12.1996 huwde met hun moeder, zijnde [A.S.]. Er werd geen echtscheidingsakte voorgelegd.

Gelet dat uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene bij zijn verklaring van wettelijke samenwoning dd. 30.03.2009 een affidavit/certificate of non-marriage heeft voorgelegd waarin stond: [A.K.] is unmarried and has not contracted marriage neither at Pakistan nor at Belgium...’ Omwille van het gebruik van een certificate of non-marriage met misleidende informatie werd het verblijfsrecht van betrokkene op 11.04.2011 ingetrokken.

Gelet dat betrokkene in 2011 een Pakistaanse ontbinding dd. 13.02.2003 voorlegde, maar dat uit het schrijven van het Parket van de Procureur des Konings, C. Merlin te Antwerpen (dd. 30.11.2011), blijkt dat: ‘Deze zuivere vorm van verstoting zoals in casu kan absoluut niet aanvaard worden in de Belgische rechtsorde en houdt een schending in van de artikelen 18,21, 22, 25 en 57 WIPR.’

Gelet dat, wat betreft de Belgische rechtsorde, betrokkene nog steeds gehuwd is in zijn land van herkomst, kan onze dienst de verklaring van de wettelijke samenwoning dd 30.03.2009, niet aanvaarden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt het volgende in zijn synthesesmemorie :

“Verzoeker heeft in dit middel uiteengezet dat er geen afweging in de motivering van de bestreden beslissing is gebeurd tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de ontwrichting van het gezin van verzoeker.”

3.1.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de artikelen 18, 21, 22, 25 en 57 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), immers geduid dat verzoeker nog als gehuwd dient te worden beschouwd, dat de door hem met een andere vrouw dan zijn echtgenote afgelegde verklaring tot wettelijke samenwoning derhalve niet kan worden aanvaard en hij dus niet voldoet aan de vereisten om een verblijfsrecht te verkrijgen in België. Daarnaast wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er dient tevens te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, niet impliceert dat verweerder wanneer hij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt dient toe te lichten waarom hij van oordeel is dat deze beslissing geen ontwrichting van het gezin van de bestuurde met zich meebrengt. De formele motiveringsplicht heeft immers enkel als doelstelling om de bestuurde op de hoogte te stellen van de redenen die een bestuur ertoe brachten een bepaalde beslissing te nemen en houdt niet in dat steeds moet worden uiteengezet welke belangenafwegingen er werden doorgevoerd of dat in een bestuurlijke beslissing moet worden vermeld waarom allerhande belangen niet werden weerhouden als een belemmering voor het nemen van een beslissing. Ook een hogere rechtsnorm zoals artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) legt verweerder geen motiveringsplicht op en deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). In zoverre verzoeker nog stelt dat in een arrest van de Raad van State werd overwogen dat uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing moet blijken dat een afweging van belangen werd doorgevoerd kan slechts worden vastgesteld dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, dat er ook rechtspraak in andere zin is en dat de Raad een duidelijke wetsbepaling dient te laten primeren op rechtspraak.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zijn betoog in zijn synthesesmemorie luidt als volgt:

“Verzoeker heeft in dit middel uiteengezet dat door het gebrek aan afweging tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op zijn recht op gezinsleven, artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden wordt geschonden.”

3.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikels-gewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Voorts moet worden herhaald dat artikel 8 van het EVRM verweerder geen formele motiveringsplicht oplegt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

“Verzoeker heeft in dit middel uiteengezet dat er geen rekening werd gehouden met het voorgelegde “Divorce Agreement” van 28 april 2011, waaruit blijkt dat de ex-echtgenote van verzoeker de Pakistaanse ontbinding van het huwelijk dd. 13 februari 2003 aanvaardt, en dus het eenzijdige karakter van de verstoting ongedaan maakt.”

3.3.2. Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker heeft aangegeven dat hij zijn huwelijk met een Pakistaanse vrouw als ontbonden beschouwde. Hij heeft er namelijk op gewezen dat het stuk dat verzoeker voorlegde om de ontbinding van dit huwelijk aan te tonen – een document met de vermelding *“divorce agreement”* – door een parketmagistraat werd onderzocht, dat deze magistraat vaststelde dat dit huwelijk werd ontbonden door middel van een verstoting en dat hij aangaf dat deze vorm van huwelijksontbinding niet wordt aanvaard in de Belgische rechtsorde. Verweerder oordeelde dan ook dat verzoeker nog steeds als gehuwd dient te worden beschouwd. Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststelling niet worden gevolgd in zijn bewering dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door de aangebrachte *“divorce agreement”* niet in overweging te nemen. Er werd immers wel degelijk rekening gehouden met deze akte en uiteengezet waarom ze niet werd aanvaard.

In zoverre het nog de bedoeling is van verzoeker om voor te houden dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat de wijze waarop hij overging tot de ontbinding van zijn huwelijk in strijd is met de Belgische rechtsorde en de door hem voorgelegde akte in België niet kan worden aangewend dient er daarenboven op te worden gewezen dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd en dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dat de akte waaruit de ontbinding van verzoekers huwelijk blijkt in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK